

И тѣ ѝ разказали, какъ царьтъ ги пратилъ въ еди кое си село — да му сглеждатъ мома. Въ това време мечката ожаднѣла съвсемъ и почнала да реве, че момата се още не връща съ водата. Сватоветѣ се изплашили и не знаели шо да правятъ. Тогава момата отишла при мечката, занесла ѝ вода и я замолила да не прави нишо лошо на тия хора, че били трѣгнали да сглеждатъ сестра ѝ въ село.

— Шомъ е тѣй, — рекла мечката, — нека си напоятъ конетѣ. Нѣма шо да се боятъ. Ако сж гладни, занеси имъ отъ питата.

Царедворцитѣ хапнали отъ питата и я много харесали. Сетне си напоили конетѣ и трѣгнали. Отишли въ село — право въ кжщата на оня човѣкъ. Попитали за момитѣ. Извели имъ грозната. Другата била ужъ умрѣла. Нѣмало шо, царска дума е. Казали на момата да се стегне, та да я отвѣдатъ въ двореца: царьтъ искалъ да я види. Майката я премѣнила, натъкмила — нали били богати — па трѣгнали. И тя трѣгнала съ тѣхъ. Минали презъ гората. Зачула момата шумъ и слѣзла на пжтя — да види, кой минава. Гледа: машеха ѝ, сестра ѝ и сватоветѣ. Тя се зарадвала, като ги видѣла. Примолила имъ се — и тя да дойде съ тѣхъ, но машехата се престорила, че я не познава:

— Махай се оттукъ, меча дѣще! — рекла ѝ тя. — Погледни се, каква си дрипла! Съ тия ли парцали ше дойдешъ на чужда сватба!...

Момата се разплакала и се прибрала въ пещерата. Видѣла я мечката и я попитала, защо плаче. Тя ѝ разказала всичко.

— Недей плака, — утешила я мечката. — Азъ ще те заведа на сватба.

Сватоветѣ стигнали въ двореца. Още влѣзли-невлѣзли, свирачѣтъ запѣлъ:

Здрaво-живо, царю ле честити?

Всрѣдъ гората те невѣста чака:

Грѣе-свѣти като ясно слънце.

Позагледалъ царьтъ момата: никакъ му се не харесала. Облѣчена, нагиздена, но грозна и глупава. А майка ѝ надута, наперена, отъ високо говори. Запиталъ за другата дѣщеря. Машехата казала, че била умрѣла. Тукъ